

Jak při-ví-tat mám Te-be, můj Krá-li z vý-so - sti,
kte-ré-mu zem i ne-be vstříc ple-sá s vrou-cno-stí?

Ó, Je-zu, svě-tlo v du - ši mi roz-svět ja - sné sám,

ať jak Tě ctí - ti slu - ší, vždy sprá-vně vím a znám!

2. Lid prostírá Ti palmy / a květy na počest; / i já chci pěti žalmy / a ducha k Tobě vznést. / Ó, dejž, ať zelená se / a chvály upřímné / ze všech sil v každém čase / ať zvučí srdce mé!
3. Zdas něco opominul / pro radost mou a čest? / Když v bídě své jsem hynul, / a zbloudil z pravdy cest, / když zbaven cti a slávy / jsem ve vyhnanství mřel, / Tys přišel, Přítel pravý, / a ráj mi otevřel.
4. Plakal jsem v smrti strachu, / Tys rozbil hrobu mříž. / Byl snížen jsem až k prachu. / Tys v svou mě zdvihnul výš, / čest, pokoj, věčné jmění / mi vrátils v hojnosti, / a ještě konce není / tvé božské milosti.
5. Nic z rajskeho Tě místa / nevedlo v stánek náš / než milost vroucí, čistá, / již k všemu světu pláš, / chtě ze všech muk a strastí / a z nevyšlovných bíd, / jak i z pekelné pasti / svůj vykoupiti lid.
6. Poslyš, ty smutné stádce, / a v srdce si to vpiš, / že ke konci se vkrátce / tvá úzkost schýlí již. / Aj, ve dveřích již stojí / tvůj Pastýř laskavý, / On všechny rány zhojí / a křivdy napraví.
7. On v oblaku se blíží, / by vzpurné odsoudil, / a na své s láskou shlíží, / dá v nebi jim svůj díl. / Ó, přijdiž, Přezádoucí, / a ve svou vem nás říš, / kde, Slunce nehasnoucí, / se věčnou slávou skvíš!